

Arrest

nr. 314 460 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Moldavische en Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 25 januari 2024 worden verzoekers, die allen verklaren van Moldavische en Palestijnse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem tegengehouden omdat zij niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikten, waarna zij een verzoek om internationale bescherming indienen. Diezelfde dag nog worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het X.

1.2. Op 26 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), in het kader van een versnelde procedure, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 303 574 van 22 maart 2024 worden deze beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.3. Op 22 april 2024 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekers worden betekend.

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster), luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap te hebben en van Bulgaarse origine te zijn. U werd geboren op 29 juli 1977 in Maldefia, in de toenmalige Sovjet-Unie. In 1999 huwde u in Moldavië met B. H., een Palestijns staatsburger uit Gaza die op dat moment in Moldavië verbleef om er te studeren. In 2000, nadat uw man zijn studies voltooid had, verhuisden jullie naar Gaza. Jullie kregen samen vier kinderen. Af en toe keerde u tijdelijk naar Moldavië terug, hetzij op familiebezoek, hetzij omwille van de algemene onveiligheid in Gaza. Dit was het geval in 2006, 2014, 2017, 2018 en 2021.

Omwille van de oorlog diende u Gaza op 9 november 2023 opnieuw te verlaten. U wilde niet vertrekken, maar had geen andere mogelijkheid toen de tanks jullie huis naderden. Eerder was jullie huis reeds deels beschadigd geraakt door de bombardementen. Met de hulp van de Moldavische autoriteiten slaagde u er samen met uw kinderen in Gaza te ontvluchten en naar Moldavië te reizen. Uw man bleef in Gaza achter omdat hij als dokter het land niet wilde verlaten. Hij beschikt bovendien niet over de Moldaafse nationaliteit, waardoor de Moldaafse autoriteiten hem niet wilden meenemen op de repatriëringsvlucht. Jullie bereikten Moldavië op 11 november 2023. Daar verbleven jullie gedurende 2 dagen in een hotel in afwachting van een woonst. Na 2 dagen trokken jullie noodgedwongen in bij een voormalige studiegenoot van uw man omdat er geen woning voor jullie gevonden was. Daar verbleven jullie tot aan jullie vertrek. U probeerde hulp te krijgen vanwege uw autoriteiten, maar omdat jullie geen vluchtelingen waren, maar over de Moldaafse nationaliteit beschikten, bleven jullie in de kou staan. U slaagde er evenmin in om uw kinderen in te schrijven in de universiteit, kinderbijslag te verkrijgen en een job te vinden. Op de koop toe werden jullie tot twee maal toe door de lokale bevolking beledigd en voor terroristen uitgemaakt. Hierdoor voelden jullie zich niet langer veilig in Moldavië en besloot u naar België te komen. U verliet Moldavië samen met uw kinderen op 25 januari 2024. Jullie reisden per vliegtuig naar België. Op de luchthaven werden jullie tegengehouden omdat jullie niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikten. Hierop diende u samen met uw meerderjarige kinderen, B. N. H Z (O.V. x.xxx.xxx) en B. N. H Z (O.V. x.xxx.xxx), een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Naar Gaza kunnen jullie immers niet terug omwille van de oorlog. In Moldavië hebben u en uw gezin evenmin een toekomst omwille van het racisme en het gebrek aan een woonst, werk en scholing. Uw kinderen kennen bovendien de taal niet.

Op 26/02/2024 besloot het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. Deze beslissing werd op 22/03/2024 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd omdat de versnelde procedure ten onrechte werd toegepast.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de vliegtickets van u en uw kinderen, uw Palestijns en Moldaafs paspoort en uw Palestijnse identiteitskaart neer. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomend nog 3 medische attesten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2) Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 17) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 18 – CGVS dochter, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden er in uw hoofde 3 medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling. Uit het verslag van de spoedafdeling van het Jessa-ziekenhuis blijkt dat u aan astma lijdt, waarvoor u in Gaza reeds behandeld werd. Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Zelf vertoonde u tijdens het consult een hartritmestoornis. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde

specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (Verklaring DVZ, nr. 6a - CGVS, p. 4) en de door u neergelegde stukken blijkt dat u over het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap beschikt. Bij terugkeer naar Moldavië vreest u er geen toekomst te hebben wegens het gebrek aan een woonst, werk en opleiding voor uw kinderen en omwille van de racistische houding van de bevolking. Uw kinderen kennen bovendien de taal niet (CGVS, p. 9-15). Naar Gaza kan u niet terug omwille van de oorlog. Jullie huis werd er reeds gebombardeerd (CGVS, p. 15-16).

Wat betreft de door u ingeroepen vrees ten aanzien van Moldavië dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U maakte immers niet aannemelijk dat u als Moldaafs staatsburger niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen.

Zij er vooreerst op gewezen dat u hoe dan ook niet de intentie had om u met uw gezin permanent in Moldavië te vestigen. Jullie dachten dat jullie slechts een week of een maand in Moldavië zouden verblijven en daarna naar Gaza zouden terugkeren (CGVS, p. 13), zoals in het verleden reeds het geval was geweest (CGVS, p. 5). Van bij het begin wilde u bovendien niet naar Moldavië gaan (CGVS, p. 10, 13). U wilde eigenlijk in Egypte blijven, maar toen dat niet mogelijk bleek, ging u alsnog naar Moldavië (CGVS, p. 13). Uiteindelijk verbleef u twee en een halve maand in Moldavië (CGVS, p. 12). Een week (CGVS, p. 9), dan wel 10 dagen (CGVS zoon, p. 10) voor uw vertrek nam u de beslissing om het land te verlaten. Echter reeds drie weken of een maand na jullie aankomst in Moldavië dachten jullie reeds aan vertrekken (CGVS zoon, p. 10). Uw gedrag getuigt zodoende niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Moldavië, het land waarvan u en uw kinderen allen onderdaan zijn, uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Vervolgens zij aangestipt dat het weinig aannemelijk is dat de Moldaafse autoriteiten enerzijds zelf het initiatief namen om u en uw gezin uit Gaza weg te halen (CGVS zoon, p. 7), maar u anderzijds zouden weigeren uw rechten als Moldaafs staatsburger te garanderen. Ook in 2006 en 2021 waren het de Moldaafse autoriteiten, meer bepaald de Moldaafse ambassade (CGVS, p. 5) in Israël (CGVS zoon, p. 4), die jullie uit Gaza weghaalden en naar Moldavië brachten. Voor jullie vertrek in 2023 werden jullie gecontacteerd door de Moldaafse ambassade, die op 7 november alle Moldaafse staatsburgers uit Gaza zou weghalen. Jullie weigerden toen echter Gaza te verlaten. Twee dagen later, op 9 november 2023, zagen jullie zich toch genoodzaakt te vertrekken. Ondanks jullie eerdere weigering, kregen jullie toch de hulp van de Moldaafse autoriteiten, die jullie via Egypte naar Moldavië evacueerden (CGVS zoon, p. 7). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de Moldaafse autoriteiten vervolgens zouden weigeren jullie fundamentele rechten als Moldaafse onderdanen te garanderen.

Waar u stelde dat de onveiligheid in Moldavië jullie ertoe genoopt heeft het land te verlaten (CGVS, p. 9, 13, 14), moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. U haalde twee incidenten aan waarbij respectievelijk uw dochter en u en uw kinderen door een onbekende beledigd en uitgescholden werden omwille van jullie Palestijnse herkomst en/of het feit dat jullie een sluier droegen. Beide malen werd door de belager het woord terrorist/terrorisme in de mond genomen. Het bleef echter bij verbaal geweld, ook al gesticuleerde de man die u en uw kinderen beledigde (CGVS, p. 9). Dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, kan echter niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Uw zoon haalde daarnaast nog een incident aan in een pingpongclub waarbij hij in gesprek raakte met andere burgers. Nadat hij zei dat hij afkomstig was uit Palestina, veranderde hun houding en zeiden ze dat alles de schuld was van de Palestijnen, de Palestijnen de slechten waren en Israël de goeden (CGVS zoon, p. 9). Uw dochter vertelde dan weer dat ze in het straatbeeld publiciteit zag waarop Israëlische gijzelaars afgebeeld stonden. Dit wekte bij haar de indruk dat de Palestijnen als de schuldigen worden geacht (CGVS

dochter, p. 9). Ook deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging bestempeld te worden. Bovendien maakten jullie niet aannemelijk dat jullie in geval van zwaarwichtige problemen niet op de bescherming van de Moldaafse autoriteiten zouden kunnen rekenen. Zo diende u zelf geen klacht in naar aanleiding van de beledigingen aan uw adres en dat van uw kinderen. U liet dit na omdat u niemand kende in Moldavië en Moldavië een land is waar men je niet zou helpen als je klacht indient (CGVS, p. 9). Uw argumentatie als kon u geen klacht indienen omdat u niemand kende in Moldavië houdt echter geen steek. Vooreerst woont uw vader nog steeds in Moldavië (CGVS, p. 6). Daarenboven verbleven jullie in het appartement van een voormalige studiegenoot van uw man en haar zoon (CGVS, p. 9-10). Hierop gewezen, repliceerde u dat zij van 's morgens tot 's avonds werkte en u haar niet wilde vragen met u naar de politie te gaan omdat u niet wilde dat ze zou denken dat u iemand bent die problemen veroorzaakt. Bovendien zou ze uw problemen niet ondersteunen als u problemen heeft (CGVS, p. 12). Hieruit kan echter bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de Moldaafse autoriteiten niet bij wille dan wel bij machte zouden zijn jullie bescherming te bieden in geval van een intentionele bedreiging van jullie leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Hetzelfde geldt voor uw bewering als zou Moldavië een land zijn waar men niet geholpen wordt wanneer men klacht indient, wat trouwens slechts een blote bewering is. U zou op sociale media gezien hebben dat de politie de schuld meestal op de persoon schuift die klacht komt indienen. De politie zal je niet bijstaan en er is veel corruptie in Moldavië, zo hoorde u vaak (CGVS, p. 12). Uw dochter wierp in dit verband nog op dat ze op sociale media zag dat je in Moldavië niet geholpen wordt als je geen connecties hebt (CGVS dochter, p. 8). Dergelijke blote beweringen en algemene verwijzingen volstaan echter niet om een gebrek aan bescherming vanwege de Moldaafse autoriteiten aannemelijk te maken. Verder voerde uw dochter aan dat je voor een advocaat moet betalen en jullie dit niet konden veroorloven. Of iedereen moet betalen in Moldavië voor een advocaat, wist ze niet. Ze kon evenmin zeggen of er instanties zijn waar men terecht kan voor rechtshulp, naar eigen zeggen omdat jullie net waren aangekomen, geen idee hadden hoe de wet werkte, wat de regels waren en jullie geen familieleden hadden die je daarbij konden helpen (CGVS dochter, p. 8). Ongeacht het feit dat uw vader nog steeds in Moldavië verblijft, volstaan ook deze elementen niet om een gebrek aan bescherming vanwege de Moldaafse autoriteiten aannemelijk te maken aangezien deze elementen jullie niet van de verantwoordelijkheid ontslaan om zelf jullie rechten af te dwingen indien nodig.

Wat betreft het door u ingeroepen gebrek aan huisvesting dient er voorts op gewezen te worden dat deze problematiek geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend socio-economische problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde dat jullie na aankomst in Moldavië ondergebracht werden in een hotel, dit in afwachting tot er een woonst voor jullie zou worden gevonden. Na twee dagen werden jullie echter uit het hotel gezet en aan jullie lot overgelaten. Jullie dienden zelf een onderkomen te zoeken, dat jullie uiteindelijk vonden bij een voormalige studiegenoot van uw man (CGVS, p. 9). Zij er vooreerst op gewezen dat u niet eens kon zeggen wie voor u een woonst moest zoeken. U wist niet of het een privé-organisatie was of de Moldaafse overheid die het hotel betaalde noch of het een privé-organisatie was dan wel de overheid die jullie een woonst zou zoeken (CGVS, p. 10). Of u nadat jullie uit het hotel gezet werden dan zelf contact heeft opgenomen met de instantie in kwestie die jullie een woonst zou vinden, herinnerde u zich niet aangezien u op het moment van de feiten veel stress had. Het enige wat u zich herinnerde, is dat u later, toen jullie reeds in het appartement van de voormalige studiegenoot van uw man verbleven, wel nog eens werden opgebeld om te vragen waar u was. Toen ze wisten dat u op dat moment een verblijfplaats had, zeiden ze dat het ok was met u. Door wie, welke dienst of organisatie, u toen gecontacteerd werd, wist u evenmin (CGVS, p. 10). U wendde zich later wel tot de regionale verantwoordelijken voor financiële hulp. Daar kreeg u echter te horen dat jullie Moldaafse staatsburgers waren en geen vluchtelingen en er op dat moment geen plannen waren om Moldaafse staatsburgers die uit Gaza gevlucht waren te helpen. Als Moldaafs staatsburger had u pas recht op kinderbijslag voor uw minderjarige kinderen als u twee jaar gewerkt had (CGVS, p. 10-11). Het feit dat u niet voldeed aan de wettelijke voorwaarden waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat uw fundamentele rechten door de Moldaafse autoriteiten werden geschonden. U ondernam bovendien geen verdere stappen om uw rechten als Moldaafs staatsburger af te dwingen. U heeft de Moldaafse overheid geen hulp gevraagd bij het vinden van een woonst, naar eigen zeggen omdat er geen overheidsinstantie bestaat in Moldavië waartoe u zich hiervoor kan wenden. De enigen tot wie men zich kan richten, zijn de verantwoordelijken voor de regio (CGVS, p. 11). Dit is echter slechts een blote bewering. U liet ook na een advocaat te raadplegen om te zien welke rechten u als Moldaafs staatsburger had omdat u een advocaat zou moeten betalen (CGVS, p. 11). Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u er zelf in slaagde uw vliegpreis vanuit Moldavië naar België te regelen voor uzelf en uw 4 kinderen (Verklaring DVZ, nr. 32) en u bij aankomst in België over minstens 9700 US Dollar (omgerekend ruim 9000 euro) en 1390 euro als bestaansmiddelen beschikte, wat ernstige twijfels plaatst bij de door u geïnsinueerde onmogelijkheid om een woonst te huren in Moldavië (CGVS, p. 11).

Daarnaast riep u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming het gebrek aan werk in Moldavië in. Ook op dit punt maakte u niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U verklaarde vele vergeefse pogingen gedaan te hebben om werk te vinden (CGVS, p. 14). Eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud had u nochtans laten doorschijnen dat gaan werken voor u geen optie was omwille van uw gezinssituatie. Toen een vrouw tegen u zei dat u een diploma had en moest gaan werken, repliceerde u namelijk hoe kan ik mijn kinderen thuis laten en gaan werken (CGVS, p. 11). Dit plaatst reeds vraagtekens bij de door u verklaarde vele pogingen om werkte vinden. Gevraagd voor welke jobs u precies gesolliciteerd had, stelde u dat u uw cv naar het bureau voor werklozen had gestuurd. Op de vraag of u dan ooit daadwerkelijk naar een jobinterview was gegaan of hoe u wist dat u niet in aanmerking kwam, antwoordde u dat het bureau voor werklozen zei dat ze niets voor u konden vinden en de overige jobs waarvoor u een weigering kreeg, gingen via de telefoon. Gevraagd hoeveel sollicitatie-interviews u dan via de telefoon gedaan had, zei u plots dat u niet enkel belde, maar u ook veel keer ging. U kon echter niet concretiseren hoe vaak u daadwerkelijk gesolliciteerd had. Gepeild naar concrete jobs waarvoor u gesolliciteerd had, gaf u uiteindelijk twee voorbeelden (CGVS, p. 14-15). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins de intentie van de Moldaafse autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke tewerkstelling te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het bureau voor werklozen kon geen job vinden die beantwoordde aan uw studies, u had namelijk chemie en wetenschap gestudeerd (CGVS, p. 14, 15). Hieruit kan bezwaarlijk onwil vanwege uw autoriteiten worden geconcludeerd. Voor het overige werd u geweigerd voor een job op de klantendienst van een transportbedrijf omdat u ouder dan 40 was. Waarom het bedrijf in kwestie een werknemer zocht die jonger dan 40 was, wist u niet (CGVS, p. 14-15). Om aan de slag te gaan bij een medisch bedrijf dat natuurlijke behandelingen maakte, moest u hun producten eerst aankopen om die daarna dan zelf te verkopen (CGVS, p. 15). Hierin kan evenmin gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gevonden.

Aangaande het door u ingeroepen gebrek aan onderwijs (CGVS, p. 12), moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakte dat de Moldaafse autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie zouden hebben om burgers redelijk onderwijs te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U probeerde uw twee meerderjarige kinderen in te schrijven aan de universiteit. Omdat jullie niet over de vereiste documenten beschikten, was het niet mogelijk uw kinderen in te schrijven in het jaar dat jullie wensten. Daarom stelde men voor dat uw kinderen een examen zouden doen en ze indien nodig bepaalde jaren zouden overdoen. Jullie zagen dit niet zitten, temeer omdat jullie ook zouden moeten betalen voor de jaren die uw kinderen eventueel zouden moeten overdoen (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u zoals iedereen zou moeten betalen om uw kinderen aan de universiteit te laten studeren (CGVS, p. 12), kan bezwaarlijk als vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd. Uit de verklaringen van uw zoon blijkt bovendien dat het feit dat uw kinderen een examen mochten afleggen en eventueel bepaalde jaren mochten overdoen een gunstmaatregel was (CGVS zoon, p. 8), zodat geenszins gesteld kan worden dat de Moldaafse autoriteiten onwillig zouden zijn om jullie te helpen.

Voorts haalde u nog aan dat ook het feit dat uw kinderen de taal niet kennen een terugkeer naar Moldavië in de weg staat (CGVS, p. 13). U maakte echter niet aannemelijk dat uw kinderen niet bij machte zouden zijn de taal te leren. U stelde slechts dat jullie er na jullie vlucht uit Gaza mentaal niet goed aan toe waren en jullie dachten dat jullie na een week of een maand naar Gaza zouden kunnen terugkeren (CGVS, p. 13). Ook uw zoon gaf toe dat het op zich geen probleem zou zijn om de taal te leren, maar jullie nooit gedacht hadden dat jullie daar zouden wonen. Jullie gingen ervanuit dat jullie slechts tijdelijk in Moldavië zouden verblijven en daarna naar Gaza zouden terugkeren eenmaal de oorlog voorbij was (CGVS zoon, p. 9). Gelet op het feit dat uw meerderjarige kinderen beiden succesvolle universiteitsstudenten zijn (CGVS, p. 11-12), die zowel Engels als Arabisch spreken (CGVS, p. 6 - CGVS zoon, p. 8, 9), kan niet ingezien worden waarom ze de taal niet zouden kunnen leren. Uw minderjarige kinderen kunnen hiervoor bovendien indien nodig ook terugvallen op u. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar en vestiging in Moldavië bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat uw kinderen bij een terugkeer naar het land waarvan jullie het staatsburgerschap bezitten de taal zouden moeten leren geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw zoon haalde in ditzelfde verband nog aan dat hij geen werk zou kunnen vinden in Moldavië omdat hij de taal niet machtig is (CGVS zoon, p. 8, 9). Aangezien hij niet aannemelijk maakte dat hij niet bij machte zou zijn de taal te leren, volstaat ook dit element niet om een nood aan internationale bescherming te concluderen. Hierin kan hoe dan ook geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden.

Waar uw advocaat nog opwierp dat uw man niet de toestemming kreeg om naar Moldavië te gaan en er zodoende op lange termijn geen plaats voor hem is in Moldavië (CGVS dochter, p. 10), zij erop gewezen dat het uit het loutere feit dat uw man als niet-Moldaafs staatsburger (CGVS, p. 6) door de Moldaafse autoriteiten

niet toegelaten werd op de repatriëringsvlucht (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - CGVS, p. 7) geenszins geconcludeerd kan worden dat het recht op een gezinsleven door de Moldaafse autoriteiten niet gegarandeerd zou worden. Uit de beschikbare objectieve informatie blijkt trouwens dat de Moldaafse wet wel degelijk voorziet in de mogelijkheid tot het verkrijgen van een toegang tot het grondgebied en een verblijfsstatus op grond van gezinshereniging. Uw advocaat voerde ook nog aan dat uw nood aan internationale bescherming en die van uw kinderen beoordeeld moet worden ten aanzien van Gaza omdat Gaza jullie thuisland is en jullie geen basis hebben in Moldavië (CGVS dochter, p. 10). Hij maakte echter niet in concreto aannemelijk hoe een beoordeling van jullie nood aan bescherming ten aanzien van en een eventuele vestiging in Moldavië een schending van jullie fundamentele rechten zou uitmaken.

Wat betreft uw medische-psychologische situatie zij ten slotte nog opgemerkt dat u noch uw advocaat in concreto aannemelijk maakte hoe uw medisch-psychologische situatie bij terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het louter verwijzen naar een persoonlijke kwetsbaarheid als gevolg van uw medisch-psychologische situatie volstaat niet om een schending van een fundamenteel recht in uw hoofdte concluderen. U noch uw advocaat toonde echter aan dat uw medischpsychologische situatie het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen in Moldavië dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Dit blijkt ook geenszins uit de medische attesten die ter zake werden neergelegd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat in uw hoofdte ten aanzien van Moldavië geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteits- en of reisgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende door u ingeroepen problemen in Moldavië.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming en u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd, als Moldaafs staatsburger aanspraak kan maken op de bescherming van de Moldaafse autoriteiten, dient de door u ten aanzien van Palestina ingeroepen vrees niet langer beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster), luidt als volgt:

“(…)”

A. Feitenrelaas

U verklaarde het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap te hebben en van gemengde Moldavisch-Arabische origine te zijn. U werd geboren op 26 september 2001 in Gaza (Palestina). In 2006 en 2021 verbleef u samen met uw gezin tijdelijk in Moldavië omwille van de oorlog in Gaza. Daarna keerden jullie opnieuw naar Gaza terug. Omwille van de oorlog moesten jullie Gaza in november 2023 noodgedwongen opnieuw verlaten. Op 9 november 2023 slaagden jullie er met de hulp van de Moldaafse autoriteiten in Gaza te ontvluchten en naar Moldavië te reizen. Uw vader, een Palestijns onderdaan, bleef in Gaza achter omdat hij als dokter het land niet wilde verlaten. Hij beschikt bovendien niet over de Moldaafse nationaliteit, waardoor de Moldaafse autoriteiten hem niet wilden meenemen op de repatriëringsvlucht. Jullie bereikten Moldavië op 11 november 2023. Daar trokken jullie noodgedwongen in bij een voormalige collega

van uw vader. Op hulp van de overheid konden jullie niet rekenen omdat jullie Moldaafse staatsburgers en geen vluchtelingen waren. U en uw broer probeerden zich in te schrijven aan de universiteit om er jullie studies verder te zetten. Omdat jullie niet over de nodige documenten beschikten, lukte dit echter niet. Men stelde voor dat jullie een examen zouden doen en enkele jaren zouden overdoen, zij het wel tegen betaling, wat voor u niet haalbaar was. Daarnaast werden jullie geconfronteerd met racisme. Zelf werd u samen met uw andere gezinsleden door een onbekende man beledigd en uitgescholden voor terrorist. Een andere keer werd u door een onbekende vrouw voor terrorist verweten terwijl u uw moeder stond op te wachten. Omwille van al deze problemen besloten jullie Moldavië te verlaten en naar België te komen. U verliet Moldavië samen met de rest van uw gezin op 25 januari 2024. Jullie reisden per vliegtuig naar België. Op de luchthaven werden jullie tegengehouden omdat jullie niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikten. Hierop diende u samen met uw moeder, B. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), en meerderjarige broer, B., N. H Z (O.V. x.xxx.xxx), een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Naar Gaza kunnen jullie immers niet terug omwille van de oorlog. In Moldavië hebben jullie evenmin een toekomst omwille van het racisme en het gebrek aan een woonst en onderwijs.

Op 26/02/2024 besloot het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. Deze beslissing werd op 22/03/2024 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd omdat de versnelde procedure ten onrechte werd toegepast.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Palestijns en Moldaafs paspoort en uw Palestijnse identiteitskaart, studentenkaart en rijbewijs neer. In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde nog twee medische attesten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2) Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 9) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde echter twee medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling.

Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 4) en de door u neergelegde stukken blijkt dat u over het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap beschikt. Bij terugkeer naar Moldavië vreest u er geen toekomst te hebben wegens het gebrek aan een woonst en onderwijs en omwille van de racistische houding van de bevolking (CGVS, p. 6, 8). Naar Gaza kan u niet terug omwille van de oorlog (CGVS, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw verzoek om internationale bescherming baseert op de dezelfde motieven als uw moeder. Aangezien ik in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, B. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van

vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van deze motieven. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, B. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

[...]

Wat betreft uw medische-psychologische situatie zij ten slotte nog opgemerkt dat u noch uw advocaat in concreto aannemelijk maakte hoe uw medisch-psychologische situatie bij terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het louter verwijzen naar een persoonlijke kwetsbaarheid als gevolg van uw medisch-psychologische situatie volstaat niet om een schending van een fundamenteel recht in uw hoofde te concluderen. U noch uw advocaat toonde echter aan dat uw medisch-psychologische situatie het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen in Moldavië dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Dit blijkt evenmin uit de medische attesten die ter zake werden voorgelegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteits- en of reisgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende door u ingeroepen problemen in Moldavië. Uit het

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming en u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd, als Moldaafs staatsburger aanspraak kan maken op de bescherming van de Moldaafse autoriteiten, dient de door u ten aanzien van Palestina ingeroepen vrees niet langer beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de derde verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap te hebben en van gemengde Moldavisch-Arabisch origine te zijn. U werd geboren op 19 december 2002 in Gaza (Palestina). In 2006 en 2021 verbleef u samen met uw gezin tijdelijk in Moldavië omwille van de oorlog in Gaza. Daarna keerden jullie opnieuw naar Gaza terug. Omwille van de oorlog moesten jullie Gaza in november 2023 noodgedwongen opnieuw verlaten. Op 7 november 2023 werden jullie gecontacteerd door de Moldaafse ambassade, die van plan was alle Moldaafse onderdanen uit Gaza te evacueren. Jullie weigerden echter te vertrekken. Op 9 november 2023 hadden jullie evenwel geen andere keuze meer. Met de hulp van de Moldaafse autoriteiten slaagden jullie erin Gaza te ontvluchten en naar Moldavië te reizen. Uw vader, een Palestijns onderdaan, bleef in Gaza achter omdat hij als dokter het land niet wilde verlaten. Hij beschikt bovendien niet over de Moldaafse nationaliteit, waardoor de Moldaafse autoriteiten hem niet wilden meenemen op de repatriërvlucht. Jullie bereikten Moldavië op 11 november 2023. Daar verbleven jullie gedurende 2 dagen in een hotel in afwachting van een woonst. Na 2 dagen trokken jullie noodgedwongen in bij een voormalige studiegenoot van uw vader omdat er geen woning voor jullie gevonden was. Daar verbleven jullie tot aan jullie vertrek. U en uw zus probeerden zich in te schrijven aan de universiteit om er jullie studies verder te zetten. Omdat jullie niet over de nodige documenten beschikten, lukte dit echter niet.

Men stelde voor dat jullie enkele jaren zouden overdoen in het Engels, zij het wel tegen betaling, wat voor u niet haalbaar was. Werken kon u in Moldavië ook niet aangezien u de taal niet machtig was. Daarnaast werden jullie geconfronteerd met racisme. Zelf werd u samen met uw andere gezinsleden door een onbekende man beledigd en uitgescholden voor terrorist. In een pingpongclub werd u als Palestijn door medeburgers als Palestijn als de slechte en de verantwoordelijke voor het conflict in Gaza bestempeld. Uw zus werd door een onbekende vrouw in het park voor terrorist verweten. Omwille van al deze problemen besloten jullie Moldavië te verlaten en naar België te komen. U verliet Moldavië samen met de rest van uw gezin op 25 januari 2024. Jullie reisden per vliegtuig naar België. Op de luchthaven werden jullie tegengehouden omdat jullie niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikten. Hierop diende u samen met uw moeder, N. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), en meerderjarige zus, B. N. H Z (O.V. x.xxx.xxx), een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Naar Gaza kunnen jullie immers niet terug omwille van de oorlog. In Moldavië hebben jullie evenmin een toekomst omwille van het racisme en het gebrek aan een woonst, werk en onderwijs.

Op 26/02/2024 besloot het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. Deze beslissing werd op 22/03/2024 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd omdat de versnelde procedure ten onrechte werd toegepast.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Palestijns en Moldaafs paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, studentenkaart en rijbewijs en de Palestijnse identiteitskaart van uw minderjarige broer neer. In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde nog twee medische attesten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2). Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 12 - CGVS zus, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde echter twee medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling. Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 4) en de door u neergelegde stukken blijkt dat u over het dubbele Moldaafs-Palestijnse staatsburgerschap beschikt. Bij terugkeer naar Moldavië vreest u er geen toekomst te hebben wegens het gebrek aan een woonst, werk en onderwijs en omwille van de racistische houding van de bevolking (CGVS, p. 8-10). Naar Gaza kan u niet terug omwille van de oorlog (CGVS, p. 10).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw verzoek om internationale bescherming baseert op de dezelfde motieven als uw moeder. Aangezien ik in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, B. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten

worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van deze motieven. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, B. T. P I (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

[...]

Wat betreft uw medische-psychologische situatie zij ten slotte nog opgemerkt dat u noch uw advocaat in concreto aannemelijk maakte hoe uw medisch-psychologische situatie bij terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het louter verwijzen naar een persoonlijke kwetsbaarheid als gevolg van uw medisch-psychologische situatie volstaat niet om een schending van een fundamenteel recht in uw hoofde te concluderen. U noch uw advocaat toonde echter aan dat uw medisch-psychologische situatie het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen in Moldavië dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Dit blijkt evenmin uit de medische attesten die ter zake werden voorgelegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteits- en of reisgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende door u ingeroepen problemen in Moldavië.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming en u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd, als Moldaafs staatsburger aanspraak kan maken op de bescherming van de Moldaafse autoriteiten, dient de door u ten aanzien van Palestina ingeroepen vrees niet langer beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 13 juni 2024 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekers hebben in de voorliggende zaak de Raad echter op 3 juli 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure en wensen gehoord te worden.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, 48/7, 48/9, § 4, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren tevens aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

1.2. Stukken

Ter staving van hun betoog voegen verzoekers volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- twee medische attesten *d.d.* 7 mei 2024 (stukken 5-6);
- een beschikking in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 24 april 2024 (stuk 7).

1.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.3.6. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) wat betreft de door hen ingeroepen vrees ten aanzien van Moldavië dient geconcludeerd te worden dat zij er niet in slaagden een gegronde vrees aannemelijk te maken, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar hun land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade en omdat (ii) de door hen ten aanzien van Palestina ingeroepen vrees niet langer beoordeeld dient te worden aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming en zij als Moldavisch staatsburger aanspraak kunnen maken op de bescherming van de Moldavische autoriteiten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de bestreden beslissingen wat betreft de beoordeling van hun bijzondere procedurele noden de rechtsgrondslag niet vermelden en niet verwijzen naar artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat noch uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch uit artikel 62 van de

Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoekende partij na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166). Te dezen voeren verzoekers in hun verzoekschrift de schending van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet aan en voeren zij een uitgebreid betoog over de bijzondere procedurele noden die op basis van deze bepaling moeten worden in acht genomen. Bijgevolg maken zij niet aannemelijk dat zij niet weten op welke juridische grondslag in de bestreden beslissingen werd vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hun hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.7. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt na een grondige analyse van het geheel van de gegevens van het administratief dossier vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekers kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt, voor wat betreft eerste verzoekster, als volgt toegelicht: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2) Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 17) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 18 – CGVS dochter, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden er in uw hoofde 3 medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling. Uit het verslag van de spoedafdeling van het Jessa-ziekenhuis blijkt dat u aan astma lijdt, waarvoor u in Gaza reeds behandeld werd. Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Zelf vertoonde u tijdens het consult een hartritmestoornis. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Met betrekking tot tweede verzoekster wordt als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2) Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 9) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde echter twee medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en

nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling. Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Tot slot, wat verzoeker betreft, wordt volgende beoordeling gemaakt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U verklaarde bij de DVZ tevens dat uw gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2). Noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11) maakte u melding van enig probleem. Uw advocaat maakte evenmin melding van enig probleem (CGVS, p. 12 - CGVS zus, p. 10). In het kader van de beroepsprocedure werden in uw hoofde echter twee medische attesten neergelegd. Uit het attest van een huisarts d.d. 5/3/2024 blijkt dat u en uw gezinsleden aan PTSS lijden en nood hebben aan langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling. Uit het attest van een huisarts d.d. 18/3/2024 blijkt dat u en de rest van uw gezinsleden te kampen hebben met psychisch lijden waarvoor opvolging aangewezen is. Meer bepaald is er sprake van angst en slaapstoornissen. Uit deze attesten kan echter geenszins worden afgeleid dat u niet kon worden gehoord door het CGVS, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde waren. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt immers dat u ongehinderd kon antwoorden op de gestelde vragen en omstandige, precieze en duidelijke verklaringen kon geven. U was in staat om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zodoende geenszins worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. U noch uw advocaat maakte de impact van uw medisch-psychologische toestand op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in concreto aannemelijk. Evenmin maakten jullie aannemelijk welke specifieke steunmaatregelen als gevolg hiervan aan de orde zouden zijn geweest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, de verwerende partij een geïndividualiseerde analyse van de nood aan bijzondere procedurele noden van elk van verzoekers heeft gemaakt. Door in hun verzoekschrift louter te betogen dat zij een duidelijk trauma hebben, gezien de stressvolle, precaire veiligheids- en oorlogstoestand waarmee zij reeds lang en onophoudelijk worden geconfronteerd, en dit evident is voor ieder persoon met gezond verstand en te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komen, Gaza, en waar hun man, respectievelijk vader, zou zijn achtergebleven, doen verzoekers geen enkele afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissingen over de beoordeling van hun bijzondere procedurele noden en waarin de toen voorliggende medische attesten zijn betrokken. Door één van de attesten, nl. het summiere attest van de huisarts, louter opnieuw aan te halen en te stellen dat hierin de nood aan een “langdurige psychotherapeutische en psychiatrische behandeling” beklemtoond wordt, doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente gevolgtrekkingen die hieraan, in het kader van de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, door de commissaris-generaal zijn gemaakt. De medische attesten van 7 mei 2024 van een huisarts die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stukken 5-6), hebben dan weer betrekking enerzijds op de astma- en hartritme problemen van eerste verzoekster en anderzijds op de psychische

problematiek van verzoeker, in hoofdzaak gelinkt aan zijn verblijf in België. In de betreffende attesten wordt door de huisarts gevraagd aan verzoekers een andere woonst toe te wijzen. Hierin wordt op generlei wijze gesteld dat verzoekers niet bij machte zouden zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming, dan wel dat er bepaalde specifieke steunmaatregelen aan de orde zijn. De thans gevoegde attesten van de huisarts vermogen de hierboven aangehaalde pertinente motieven niet in een ander daglicht te stellen. Waar verzoekers verwijzen naar een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 24 april 2024 (stuk 7 bij het verzoekschrift), uitgesproken op vordering van enkele verenigingen, en waarin te lezen staat dat de Belgische staat niet betwist dat de psychische toestand van Palestijnse verzoekers om internationale bescherming is verslechterd sedert oktober 2023, stipt de Raad aan dat dergelijke algemene verwijzing evenmin volstaat om de concrete motieven uit de bestreden beslissingen te ontkrachten. Verzoekers' kritiek, dat geen rekening is gehouden met eerste verzoeksters kwetsbaar profiel omdat zij ook minderjarige kinderen met zich mee heeft, is dan weer beperkt tot een algemene stelling.

Verzoekers laten overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden zij *in casu* zouden hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissingen. Evenmin lichten verzoekers *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van hun relaas.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bijzondere procedurele noden hadden en dat hen ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Een schending van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève (BS 4 oktober 1953).

Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke omschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n), van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of een verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen dan wel of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij de nationaliteit bezit”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is.

Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat verzoekers uit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade geen beroep meer willen of kunnen doen op de

bescherming van hun verschillende landen van nationaliteit. Een verzoeker wordt verder niet geacht van bescherming verstoken te zijn wanneer hij, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat zij zowel over de Moldavische als de Palestijnse nationaliteit beschikken, hetgeen zij in het verzoekschrift niet betwisten. Zij dienen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Moldavië en Palestina, hen de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden, dit is dat zij van geen van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezitten bescherming kunnen verkrijgen.

3.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Moldavië, noch dat zij aldaar een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade. Zij maken niet aannemelijk dat zij als Moldavische staatsburgers niet op de bescherming van hun autoriteiten zouden kunnen rekenen.

3.3.8.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze als volgt oordeelt inzake het door verzoekers, ten aanzien van Moldavië, ingeroepen gebrek aan huisvesting, werk en, wat de kinderen betreft, opleiding en het gebrek aan kennis van de taal:

“Wat betreft het door u ingeroepen gebrek aan huisvesting dient er voorts op gewezen te worden dat deze problematiek geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend socio-economische problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde dat jullie na aankomst in Moldavië ondergebracht werden in een hotel, dit in afwachting tot er een woonst voor jullie zou worden gevonden. Na twee dagen werden jullie echter uit het hotel gezet en aan jullie lot overgelaten. Jullie dienden zelf een onderkomen te zoeken, dat jullie uiteindelijk vonden bij een voormalige studiegenoot van uw man (CGVS, p. 9). Zij er vooreerst op gewezen dat u niet eens kon zeggen wie voor u een woonst moest zoeken. U wist niet of het een privé-organisatie was of de Moldaafse overheid die het hotel betaalde noch of het een privé-organisatie was dan wel de overheid die jullie een woonst zou zoeken (CGVS, p. 10). Of u nadat jullie uit het hotel gezet werden dan zelf contact heeft op genomen met de instantie in kwestie die jullie een woonst zou vinden, herinnerde u zich niet aangezien u op het moment van de feiten veel stress had. Het enige wat u zich herinnerde, is dat u later, toen jullie reeds in het appartement van de voormalige studiegenoot van uw man verbleven, wel nog eens werden opgebeld om te vragen waar u was. Toen ze wisten dat u op dat moment een verblijfplaats had, zeiden ze dat het ok was met u. Door wie, welke dienst of organisatie, u toen gecontacteerd werd, wist u evenmin (CGVS, p. 10). U wendde zich later wel tot de regionale verantwoordelijken voor financiële hulp. Daar kreeg u echter te horen dat jullie Moldaafse staatsburgers waren en geen vluchtelingen en er op dat moment geen plannen waren om Moldaafse staatsburgers die uit Gaza gevlucht waren te helpen. Als Moldaafs staatsburger had u pas recht op kinderbijslag voor uw minderjarige kinderen als u twee jaar gewerkt had (CGVS, p. 10-11). Het feit dat u niet voldeed aan de wettelijke voorwaarden waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat uw fundamentele rechten door de Moldaafse autoriteiten werden geschonden. U ondernam bovendien geen verdere stappen om uw rechten als Moldaafs staatsburger af te dwingen. U heeft de Moldaafse overheid geen hulp gevraagd bij het vinden van een woonst, naar eigen zeggen omdat er geen overheidsinstantie bestaat in Moldavië waartoe u zich hiervoor kan wenden. De enigen tot wie men zich kan richten, zijn de verantwoordelijken voor de regio (CGVS, p. 11). Dit is echter slechts een blote bewering. U liet ook na een advocaat te raadplegen om te zien welke rechten u als Moldaafs staatsburger had omdat u een advocaat zou moeten betalen (CGVS, p. 11). Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u er zelf in slaagde uw vliegpreis vanuit Moldavië naar België te regelen voor uzelf en uw 4 kinderen (Verklaring DVZ, nr. 32) en u bij aankomst in België over minstens 9700 US Dollar (omgerekend ruim 9000 euro) en 1390 euro als bestaansmiddelen beschikte, wat ernstige twijfels plaatst bij de door u geïnsinueerde onmogelijkheid om een woonst te huren in Moldavië (CGVS, p. 11).

Daarnaast riep u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming het gebrek aan werk in Moldavië in. Ook op dit punt maakte u niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U verklaarde vele vergeefse pogingen gedaan te hebben om werk te vinden (CGVS, p. 14). Eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud had u nochtans laten doorschijnen dat gaan werken voor u geen optie was omwille van uw gezinssituatie. Toen een vrouw tegen u zei dat u een diploma had en moest gaan werken, repliceerde u namelijk hoe kan ik mijn kinderen thuis laten en gaan werken (CGVS, p. 11). Dit plaatst reeds vraagtekens bij de door u verklaarde vele pogingen om werkte vinden. Gevraagd voor welke jobs u precies gesolliciteerd had, stelde u dat u uw cv naar het bureau voor werklozen had gestuurd. Op de vraag of u dan ooit daadwerkelijk naar een jobinterview was gegaan of hoe u wist dat u niet in aanmerking kwam, antwoordde u dat het bureau voor werklozen zei dat ze niets voor u konden vinden

en de overige jobs waarvoor u een weigering kreeg, gingen via de telefoon. Gevraagd hoeveel sollicitatie-interviews u dan via de telefoon gedaan had, zei u plots dat u niet enkel belde, maar u ook veel keer ging. U kon echter niet concretiseren hoe vaak u daadwerkelijk gesolliciteerd had. Gepeild naar concrete jobs waarvoor u gesolliciteerd had, gaf u uiteindelijk twee voorbeelden (CGVS, p. 14-15). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins de intentie van de Moldaafse autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke tewerkstelling te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het bureau voor werklozen kon geen job vinden die beantwoordde aan uw studies, u had namelijk chemie en wetenschap gestudeerd (CGVS, p. 14, 15). Hieruit kan bezwaarlijk onwil vanwege uw autoriteiten worden geconcludeerd. Voor het overige werd u geweigerd voor een job op de klantendienst van een transportbedrijf omdat u ouder dan 40 was. Waarom het bedrijf in kwestie een werknemer zocht die jonger dan 40 was, wist u niet (CGVS, p. 14-15). Om aan de slag te gaan bij een medisch bedrijf dat natuurlijke behandelingen maakte, moest u hun producten eerst aankopen om die daarna dan zelf te verkopen (CGVS, p. 15). Hierin kan evenmin gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gevonden.

Aangaande het door u ingeroepen gebrek aan onderwijs (CGVS, p. 12), moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakte dat de Moldaafse autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie zouden hebben om burgers redelijk onderwijs te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U probeerde uw twee meerderjarige kinderen in te schrijven aan de universiteit. Omdat jullie niet over de vereiste documenten beschikten, was het niet mogelijk uw kinderen in te schrijven in het jaar dat jullie wensten. Daarom stelde men voor dat uw kinderen een examen zouden doen en ze indien nodig bepaalde jaren zouden overdoen. Jullie zagen dit niet zitten, temeer omdat jullie ook zouden moeten betalen voor de jaren die uw kinderen eventueel zouden moeten overdoen (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u zoals iedereen zou moeten betalen om uw kinderen aan de universiteit te laten studeren (CGVS, p. 12), kan bezwaarlijk als vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd. Uit de verklaringen van uw zoon blijkt bovendien dat het feit dat uw kinderen een examen mochten afleggen en eventueel bepaalde jaren mochten overdoen een gunstmaatregel was (CGVS zoon, p. 8), zodat geenszins gesteld kan worden dat de Moldaafse autoriteiten onwillig zouden zijn om jullie te helpen.

Voorts haalde u nog aan dat ook het feit dat uw kinderen de taal niet kennen een terugkeer naar Moldavië in de weg staat (CGVS, p. 13). U maakte echter niet aannemelijk dat uw kinderen niet bij machte zouden zijn de taal te leren. U stelde slechts dat jullie er na jullie vlucht uit Gaza mentaal niet goed aan toe waren en jullie dachten dat jullie na een week of een maand naar Gaza zouden kunnen terugkeren (CGVS, p. 13). Ook uw zoon gaf toe dat het op zich geen probleem zou zijn om de taal te leren, maar jullie nooit gedacht hadden dat jullie daar zouden wonen. Jullie gingen ervanuit dat jullie slechts tijdelijk in Moldavië zouden verblijven en daarna naar Gaza zouden terugkeren eenmaal de oorlog voorbij was (CGVS zoon, p. 9). Gelet op het feit dat uw meerderjarige kinderen beiden succesvolle universiteitsstudenten zijn (CGVS, p. 11-12), die zowel Engels als Arabisch spreken (CGVS, p. 6 - CGVS zoon, p. 8, 9), kan niet ingezien worden waarom ze de taal niet zouden kunnen leren. Uw minderjarige kinderen kunnen hiervoor bovendien indien nodig ook terugvallen op u. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar en vestiging in Moldavië bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat uw kinderen bij een terugkeer naar het land waarvan jullie het staatsburgerschap bezitten de taal zouden moeten leren geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw zoon haalde in ditzelfde verband nog aan dat hij geen werk zou kunnen vinden in Moldavië omdat hij de taal niet machtig is (CGVS zoon, p. 8, 9). Aangezien hij niet aannemelijk maakte dat hij niet bij machte zou zijn de taal te leren, volstaat ook dit element niet om een nood aan internationale bescherming te concluderen. Hierin kan hoe dan ook geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden."

Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen dat zij in Moldavië geen administratief bestaan hebben, dat zij het Roemeens niet machtig zijn, dat zij een atypisch profiel hebben, dat zij nood hebben aan psychologische steun en dat er minderjarige kinderen bij betrokken zijn, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke. Verzoekers tonen op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij in Moldavië zouden terechtkomen in een situatie van extreme materiële deprivatie.

De door verzoekers aangehaalde motieven om niet naar Moldavië terug te keren, te weten gebrek aan woonst, werk, opleiding en kennis van de taal, betreffen louter socio-economische problemen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van de verklaringen van verzoekers blijken volgende vaststellingen. Eerste

verzoekster heeft wel degelijk reeds in Moldavië gewoond, meer bepaald van haar geboorte in 1977 tot 2000. Na huwelijk met haar echtgenoot in Moldavië, die van Gaza was, verhuisde eerste verzoekster met haar echtgenoot naar Gaza, alwaar tweede verzoekster en verzoeker geboren zijn. Gelet op hun familiaal netwerk in Moldavië en hun tijdelijk verblijf aldaar in 2006 en 2021 en wat eerste verzoekster betreft bijkomend in 2014, 2017 en 2018 en dit omwille van familiebezoek aan de ouders van eerste verzoekster dan wel omwille van de oorlog in Gaza, en verder hun verblijf gedurende tweeënhalve maand eind 2023-begin 2024, blijkt dat verzoekers enige band hebben met Moldavië en dat zij er tijdens de tweeënhalve maand onderdak hadden en konden steunen op enig familiaal en sociaal netwerk. Zo verblijft de vader van eerste verzoekster er nog steeds en vonden verzoekers onderdak bij een studiegenoot van hun echtgenoot, respectievelijk vader. Verder, zoals in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissingen ook wordt aangehaald, slaagde eerste verzoekster erin de vliegpreis vanuit Moldavië naar België te regelen voor haarzelf en haar kinderen en beschikte zij bij aankomst in België over 10.390 euro aan bestaansmiddelen, wat wijst op zelfredzaamheid en wat ernstige twijfels plaatst bij de geopperde onmogelijkheid om een woonst te huren in Moldavië. Waar zij nog opperen dat zij in Moldavië niet beschouwd worden als vluchtelingen maar als Moldavische staatsburgers en dat zij eerst voorwaarden moeten vervullen om toegang te hebben tot bepaalde rechten en voordelen in Moldavië, tonen verzoekers geenszins aan dat hun situatie verschilt van die van andere Moldavische staatsburgers.

Waar verzoekers nog opwerpen dat rekening moet worden gehouden “*met de administratieve vertragingen en mogelijke belemmeringen of blokkades*” waarmee zij te maken kunnen krijgen als gevolg van het racisme waaraan zij worden blootgesteld als gevolg van cumulatieve factoren, stelt de Raad vast dat zij dergelijke vertragingen niet eerder hebben ingeroepen als vervolgingsgrond zodat zij de commissaris-generaal niet dienstig kunnen verwijten daarmee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien laten zij na hun vrees voor een dergelijke vervolging *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs.

Waar verzoekers hun gebrek aan démarches om in Moldavië aan een woning of hulp te geraken trachten te verschonen door te wijzen op hun “*gestoorde geestestoestand*”, wijst de Raad er vooreerst op dat zij dit niet eerder hadden ingeroepen ter verschoning van hun gebrek aan intentie om zich aldaar te vestigen. Aangaande dit gebrek aan vestigingsintentie wordt in de bestreden beslissingen overigens op goede gronden als volgt overwogen:

“Zij er vooreerst op gewezen dat u hoe dan ook niet de intentie had om u met uw gezin permanent in Moldavië te vestigen. Jullie dachten dat jullie slechts een week of een maand in Moldavië zouden verblijven en daarna naar Gaza zouden terugkeren (CGVS, p. 13), zoals in het verleden reeds het geval was geweest (CGVS, p. 5). Van bij het begin wilde u bovendien niet naar Moldavië gaan (CGVS, p. 10, 13). U wilde eigenlijk in Egypte blijven, maar toen dat niet mogelijk bleek, ging u alsnog naar Moldavië (CGVS, p. 13). Uiteindelijk verbleef u twee en een halve maand in Moldavië (CGVS, p. 12). Een week (CGVS, p. 9), dan wel 10 dagen (CGVS zoon, p. 10) voor uw vertrek nam u de beslissing om het land te verlaten. Echter reeds drie weken of een maand na jullie aankomst in Moldavië dachten jullie reeds aan vertrekken (CGVS zoon, p. 10). Uw gedrag getuigt zodoende niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Moldavië, het land waarvan u en uw kinderen allen onderdaan zijn, uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Vervolgens zij aangestipt dat het weinig aannemelijk is dat de Moldaafse autoriteiten enerzijds zelf het initiatief namen om u en uw gezin uit Gaza weg te halen (CGVS zoon, p. 7), maar u anderzijds zouden weigeren uw rechten als Moldaafs staatsburger te garanderen. Ook in 2006 en 2021 waren het de Moldaafse autoriteiten, meer bepaald de Moldaafse ambassade (CGVS, p. 5) in Israël (CGVS zoon, p. 4), die jullie uit Gaza weghaalden en naar Moldavië brachten. Voor jullie vertrek in 2023 werden jullie gecontacteerd door de Moldaafse ambassade, die op 7 november alle Moldaafse staatsburgers uit Gaza zou weghalen. Jullie weigerden toen echter Gaza te verlaten. Twee dagen later, op 9 november 2023, zagen jullie zich toch genoodzaakt te vertrekken. Ondanks jullie eerdere weigering, kregen jullie toch de hulp van de Moldaafse autoriteiten, die jullie via Egypte naar Moldavië evacueerden (CGVS zoon, p. 7). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de Moldaafse autoriteiten vervolgens zouden weigeren jullie fundamentele rechten als Moldaafse onderdanen te garanderen.”

Verzoekers brengen geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die hier anders over doen denken.

Hoe dan ook brengen zij geen stukken bij waaruit kan blijken dat zij omwille van hun “*gestoorde geestestoestand*” niet in staat waren en zijn om zich in Moldavië te vestigen, er te werken, de taal te leren, onderwijs te volgen en er zich te huisvesten.

In dit verband wijst de Raad nog op volgende pertinente en draagkrachtige overwegingen van de bestreden beslissingen:

“Wat betreft uw medische-psychologische situatie zij ten slotte nog opgemerkt dat u noch uw advocaat in concreto aannemelijk maakte hoe uw medisch-psychologische situatie bij terugkeer naar Moldavië aanleiding

zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het louter verwijzen naar een persoonlijke kwetsbaarheid als gevolg van uw medisch-psychologische situatie volstaat niet om een schending van een fundamenteel recht in uw hoofde te concluderen. U noch uw advocaat toonde echter aan dat uw medisch-psychologische situatie het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen in Moldavië dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Dit blijkt ook geenszins uit de medische attesten die ter zake werden neergelegd.”

Verzoekers tonen het tegendeel niet aan en de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten (stukken 5-6) zijn niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. De beschikking in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 24 april 2024, die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stuk 7), heeft dan weer geen betrekking op hun persoonlijke situatie. Hieruit kan op geen enkele objectieve wijze een verslechtering van de geestestoestand van verzoekers worden afgeleid. Bovendien werd deze beschikking getroffen in het kader van de lange behandelingstermijnen van de Palestijnse dossiers door het commissariaat-generaal, *quod non in casu*.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.8.4. Wat betreft de incidenten die ertoe geleid zouden hebben dat verzoekers zich niet veilig voelden in Moldavië en die hen ertoe noopten om het land te verlaten, wordt in de bestreden beslissingen als volgt geoordeeld:

“Waar u stelde dat de onveiligheid in Moldavië jullie ertoe genoopt heeft het land te verlaten (CGVS, p. 9, 13, 14), moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. U haalde twee incidenten aan waarbij respectievelijk uw dochter en u en uw kinderen door een onbekende beledigd en uitgescholden werden omwille van jullie Palestijnse herkomst en/of het feit dat jullie een sluier droegen. Beide malen werd door de belager het woord terrorist/terrorisme in de mond genomen. Het bleef echter bij verbaal geweld, ook al gesticuleerde de man die u en uw kinderen beledigde (CGVS, p. 9). Dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, kan echter niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Uw zoon haalde daarnaast nog een incident aan in een pingpongclub waarbij hij in gesprek raakte met andere burgers. Nadat hij zei dat hij afkomstig was uit Palestina, veranderde hun houding en zeiden ze dat alles de schuld was van de Palestijnen, de Palestijnen de slechten waren en Israël de goeden (CGVS zoon, p. 9). Uw dochter vertelde dan weer dat ze in het straatbeeld publiciteit zag waarop Israëlische gijzelaars afgebeeld stonden. Dit wekte bij haar de indruk dat de Palestijnen als de schuldigen worden geacht (CGVS dochter, p. 9). Ook deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging bestempeld te worden. Bovendien maakten jullie niet aannemelijk dat jullie in geval van zwaarwichtige problemen niet op de bescherming van de Moldaafse autoriteiten zouden kunnen rekenen. Zo diende u zelf geen klacht in naar aanleiding van de beledigingen aan uw adres en dat van uw kinderen. U liet dit na omdat u niemand kende in Moldavië en Moldavië een land is waar men je niet zou helpen als je klacht indient (CGVS, p. 9). Uw argumentatie als kon u geen klacht indienen omdat u niemand kende in Moldavië houdt echter geen steek. Vooreerst woont uw vader nog steeds in Moldavië (CGVS, p. 6). Daarenboven verbleven jullie in het appartement van een voormalige studiegenoot van uw man en haar zoon (CGVS, p. 9-10). Hierop gewezen, repliceerde u dat zij van 's morgens tot 's avonds werkte en u haar niet wilde vragen met u naar de politie te gaan omdat u niet wilde dat ze zou denken dat u iemand bent die problemen veroorzaakt. Bovendien zou ze uw problemen niet ondersteunen als u problemen heeft (CGVS, p. 12). Hieruit kan echter bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de Moldaafse autoriteiten niet bij wille dan wel bij machte zouden zijn jullie bescherming te bieden in geval van een intentionele bedreiging van jullie leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Hetzelfde geldt voor uw bewering als zou Moldavië een land zijn waar men niet geholpen wordt wanneer men klacht indient, wat trouwens slechts een blote bewering is. U zou op sociale media gezien hebben dat de politie de schuld meestal op de persoon schuift die klacht komt indienen. De politie zal je niet bijstaan en er is veel corruptie in Moldavië, zo hoorde u vaak (CGVS, p. 12). Uw dochter wierp in dit verband nog op dat ze op sociale media zag dat je in Moldavië niet geholpen wordt als je geen connecties hebt (CGVS dochter, p. 8). Dergelijke blote beweringen en algemene verwijzingen volstaan echter niet om een gebrek aan bescherming vanwege de Moldaafse autoriteiten aannemelijk te maken. Verder voerde uw dochter aan dat je voor een advocaat moet betalen en jullie dit niet konden veroorloven. Of iedereen moet betalen in Moldavië voor een advocaat, wist ze niet. Ze kon evenmin zeggen of er instanties zijn waar men terecht kan voor rechtshulp, naar eigen zeggen omdat jullie net waren aangekomen, geen idee hadden hoe de wet werkte, wat de regels waren en jullie geen familieleden hadden die je daarbij konden helpen (CGVS dochter, p. 8). Ongeacht het feit dat uw vader nog steeds in Moldavië verblijft, volstaan ook deze

elementen niet om een gebrek aan bescherming vanwege de Moldaafse autoriteiten aannemelijk te maken aangezien deze elementen jullie niet van de verantwoordelijkheid ontslaan om zelf jullie rechten af te dwingen indien nodig.”

De Raad benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van nationaliteit ondraaglijk wordt en waartegen de betrokken staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen geenszins concreet aan zich in een dergelijke situatie te bevinden. Zij maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, in die mate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Door het aanleveren van algemene informatie over Palestijnen die voor Poetin zouden vechten, over racisme ten aanzien van Palestijnen in Moldavië, over een aanwezigheid van een Joods-Oekraïense gemeenschap in Moldavië en over de registratie van de islam als geoorloofde religie en de bijzondere status van de Christen Orthodoxe Kerk, die geen betrekking heeft op hun persoonlijke situatie, en erop te wijzen dat zij afkomstig zijn uit Gaza, dat eerste verzoeksters echtgenoot en de kinderen van Palestijnse afkomst zijn en dat zij als pro-Russisch aanzien worden, slagen verzoekers er niet in de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers slagen er met hun betoog niet in aannemelijk te maken dat zij in Moldavië werden bedreigd en gevisieerd door hun religie, hun afkomst uit Gaza en de Palestijnse afkomst van eerste verzoeksters echtgenoot en kinderen, noch omdat zij als verrader en vijand beschouwd werden omdat zij als pro-Russisch aanzien worden.

Verder betogen verzoekers dat er in Moldavië, en zeker in de regio van het gezin van eerste verzoekster in Zuid-Moldavië, in de nabijheid van het uitgesproken pro-Russische Transnistrië en zo'n 180km van Odessa, waar recent opnieuw bombardementen plaatsvonden, binnenkort oorlog zal uitbreken. De Raad stipt aan dat de vrees van verzoekers uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen en dat zij geen enkel tastbaar bewijs leveren dat erop wijst dat het huidige conflict in Oekraïne zich naar het Moldavische grondgebied zal uitbreiden. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij actueel persoonlijk daadwerkelijk iets te vrezen hebben bij terugkeer naar Moldavië omwille van het conflict en de bombardementen in Oekraïne en de gespannen situatie tussen de Moldavische overheid en de deelregio Transnistrië (en Gagaoezië). De door verzoekers in hun verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde internetartikelen en opgeworpen betoog over de volatiele veiligheidssituatie, waarbij onder meer gewezen wordt op het gesloten verdedigingspact tussen Moldavië en de Europese Unie, doen hierover niet anders oordelen.

3.3.8.5. Betreffende de door verzoekers' advocaat ingeroepen vrees om in Moldavië nooit een compleet gezinsleven te kunnen leiden omdat hun man, respectievelijk vader, er geen verblijfsvergunning zou krijgen, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen:

“Waar uw advocaat nog opwierp dat uw man niet de toestemming kreeg om naar Moldavië te gaan en er zodoende op lange termijn geen plaats voor hem is in Moldavië (CGVS dochter, p. 10), zij erop gewezen dat het uit het loutere feit dat uw man als niet-Moldaafs staatsburger (CGVS, p. 6) door de Moldaafse autoriteiten niet toegelaten werd op de repatriëringsvlucht (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - CGVS, p. 7) geenszins geconcludeerd kan worden dat het recht op een gezinsleven door de Moldaafse autoriteiten niet gegarandeerd zou worden. Uit de beschikbare objectieve informatie blijkt trouwens dat de Moldaafse wet wel degelijk voorziet in de mogelijkheid tot het verkrijgen van een toegang tot het grondgebied en een verblijfsstatus op grond van gezinshereniging.”

Waar het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van gezinshereniging mogelijks onderworpen is aan strenge voorwaarden, neemt dit niet weg dat daartoe de mogelijkheid bestaat zoals uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt (map landeninformatie, stuk 6). Waar verzoekers in het verzoekschrift verder nog eenvoudigweg aanhalen dat zij dergelijke voorwaarden nooit zullen kunnen

vervullen, beperken zij zich tot een loutere, blote bewering die niet in het minst wordt geconcretiseerd of onderbouwd aan de hand van enig begin van bewijs.

3.3.8.6. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekers, nog niet eerder aan bod gekomen, neergelegde documenten:

“De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteits- en of reisgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende door u ingeroepen problemen in Moldavië.”

Dit motief wordt door verzoekers op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.8.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

3.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij tijdens hun verblijf in Moldavië zouden hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoekers tonen, waar zij verwijzen naar de oorlog in Oekraïne als reden waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar Moldavië, verder op generlei wijze aan en uit de informatie die zij in dit kader aanreiken kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat er in verzoekers' land en regio van herkomst op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er in hun land en regio van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen verzoekers aan en/of kan uit de informatie die zij aanvoeren worden afgeleid dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het nabijgelegen buurland een oorlog woedt en door eenvoudigweg in hun regio van herkomst aanwezig te zijn een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken in dit kader verder geenszins *in concreto* duidelijk waar, waarom, wanneer, om welke redenen, door wie en in welke omstandigheden zij zou riskeren te worden onderworpen aan ernstige schade omwille van het conflict in Oekraïne.

3.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade

heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.12. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat Moldavië sinds 27 mei 2024 op de lijst van veilige landen van herkomst staat. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Moldavië niet aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 27 mei 2024 in het Belgisch Staatsblad, werd Moldavië opgenomen in de lijst van veilige landen.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals *in casu* verzoekers uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaat. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, zijn verzoekers hierin niet geslaagd.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers, Moldavië, en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt machtsverschrijding aangetoond.

3.3.14. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS